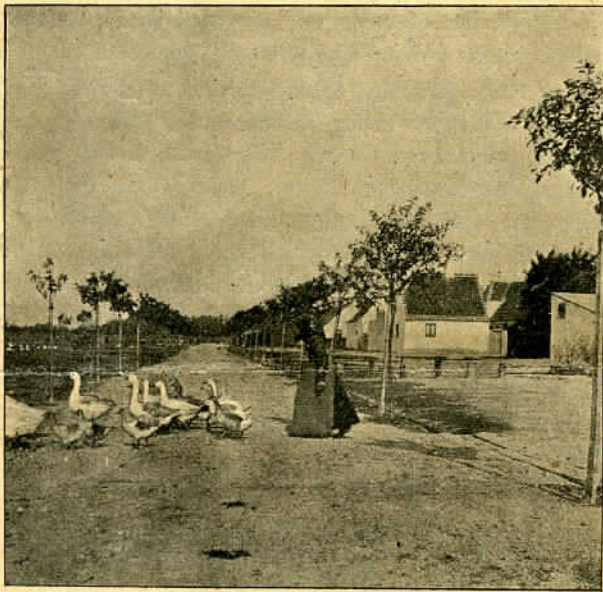

Den Ø Amager.

Der var en Gang et Menneske, som var bleven ked af andre Mennesker — — saa satte han sig en Middagsstund ved Høstide i en af de elektriske Sporvogne, som han

Udenfor Dragør.

afskyede, men som dog var den Befordring, der hurtigst muligt var i Stand til at føre ham bort fra alt det, han ønskede at undgaa.

Og Sporvognen løb alt det, den kunde, gennem Gader over Broer og standsede først ude ved grønne Enge og gule Marker.

Mennesket steg ud — og saa sig om. Luften var høj og blaa, ingen store Huse spærrede Udsigten, han stod paa den flade Ø Amager.

Saa begyndte han at gaa — fremad, lige efter Næsen.

Første Station var en nybygget Cyklistpavillon, ganske i moderne Stil, men alle smaa Bænke og Borde var tomme saa tidligt paa Dagen . . . det manglede bare, der havde været Mennesker, saa var Fodgængerens straks vendt om igen.

Længere ude laa Nykro, anbefalende sig til de Forbifarendes Sult med mange store Skilte; der var heldigvis heller ingen Mennesker, men skraas overfor laa en gammel-dags Gaard med klippede Hække og store Lindetræer udenfor. Den, der vilde være ene, nikkede næsten over mod den gode, gamle Gaard, saaledes burde de være — allesammen.

Et langt Stykke ude drejede Vejen ved en Vejviser, hvorpaa stod tre Nayne: Tømmerup, Ullerup, Kongelunden.

Fodgængerens Tanker gik pludselig i Valsetakt:

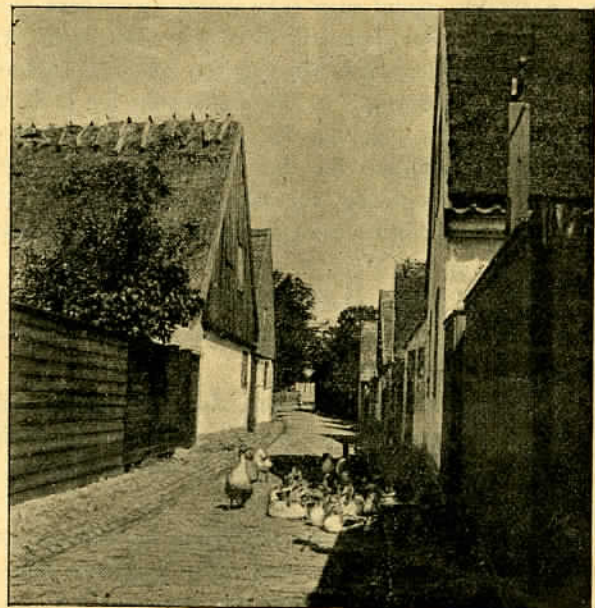
»I Kongelunden vort Bryllup skal staa med Dans og klingende Spil o. s. v.«

Sikkert de eneste Linjer mangen Kjøbenhavnner har læst, hørt eller sunget, vedrørende Kongelunden.

Beslutningen var med det samme tagen. Vandringsmanden gik frem ad Vejen.

Ensom var den; som en hvidgraa Snog bugtede den sig mellem Marker og Enge. Husene laa sparsomt, hist og her en lille Klump af dem, der antydede en By. Køerne laa og gumlede i Kløveren og saa forbavsedede paa den Forbigaaende, en forskræmt Hare benede af og til forbi ham, ganske sættende sin Værdighed til i sin Angst for „det store Ubekendte“. Vejen tog pludselig Fart og drejede af i et skarpt Knæ; brede Pile kantede den, dannende hist og her en hel Løvport over den . . . Og se, fremme bag gule Marker, hvor Kornet var sat i Traver, blaanede Skov — den flade Øs eneste Lam: Kongelunden.

Stor og bred strakte den sig med løvrige Trækroner, der susede i den friske Vind, kølig og sval at se til, med al Senhøstens Solguld strøet ud over sig.

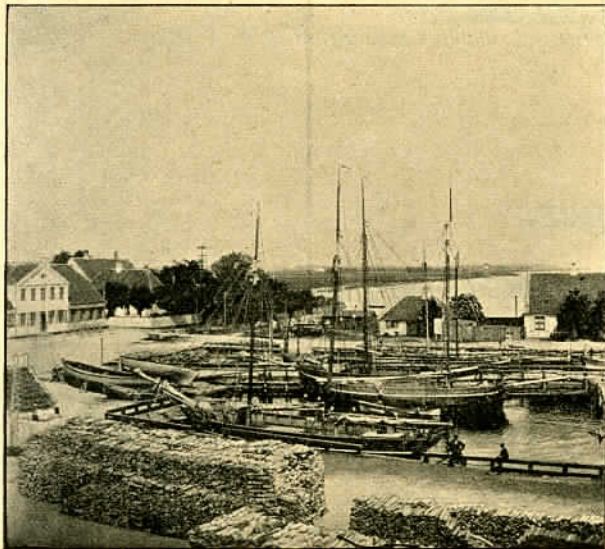
Gade i Dragør.

Den Ensomme standsede og trak Vejret dybt, Lærkerne hang over hans Hoved og Kløveren duftede for hans Fod. Grøftekanterne skinnede i blaa og gule Farver og ikke en

Lyd afbrød Stilheden, det var som hørte han Høstdagen selv drage Aande.

Saa frem imod Skoven; hvor den var stor, helt anderledes stor end man tænkte sig den! — hvis man overhovedet nogen Sinde havde tænkt paa den.

Den Ensomme løb lige imod Indgangen; højt hvælvede

Ved Havnen i Dragør.

Trækronerne sig over den brede Vej, det ene Træ fulgte det andet, Granerne var højest, men ind imellem dem skød alle Skovens Træer, store og smaa: Bøg og Eg, Kastanie og Ahorn, El og Elm, Poppel og Røn, og til Siderne strakte sig de herligste smalle Stier med Lysninger inde over Ungskov af Birk og Fyr — — men ak, — med en Bom lagt for og en hvid Plakat paa en Stang med et Forbud mod at gaa der, hvad man helst vilde.

Mennesket, der vilde være ene, gjorde en Grimace. Om Mennesker talte Plakaten og derinde var der netop ingen — bare Fasanerne, og de Fasaner lader til at være Skovens Herrer og Mestres, skønt man ikke hører saa meget som et Kvidder til dem. For deres Skyld maatte man ingen Steder gaa, for deres Skyld udsatte man sig for, om man listede sig ad Stierne trods Forbudet, at blive mistænkt for at bortføre baade Æg og Unger, og, om der saa ikke midt i Skoven var rejst et Mindesmærke for den Mand, der havde indført de Skarnsdyr, der egentlig var noget tørt noget, der ikke smagte nær saa godt som en rigtig dansk Gaas med Svedsker og Æbler i Maven.

En Egekrans havde Manden endda ovenpaa Hovedet!

Den, der gik gennem Skoven, vilde absolut ikke have givet noget til det Mindesmærke.

Langt hellere til den Bautasten, der langt senere rejstes for Jonas Collin, der anlagde Skoven, rejste den af den flade Mark og den sandede Strandegn, gav de flyvende Fugle Læ, og vejfarende Folk Skygge og Svale.

Der laa et Skovløberhus ved Vejen og Skoven gemte saa godt paa det, som var det den tyste Gribskov selv.

Den Vandrende saa hen over alle de tomme Borde, og hans Tanker blev i Gribskov; han huskede paa, hvad Søren Kierkegaard sagde om det sælsomme ved „Ottevejskrogen“: „De otte Veje, hvor ingen passerer.“

Her var de mange Bord, som ingen sad ved, og til-

freds med at have det for sig selv, nedlod han sig ved et af disse og tog sig en tarvelig Forfriskning.

„Om han vilde se Havet,“ spurgte Skovløberen.

„Ja, sandelig vilde han se Havet.“

Skoven blev ligefrem imponerende, idet han nu maatte gaa et lige saa langt Stykke fremad, som det, han havde gaaet, og der ude laa saa Sundet, blinkende og skinnende, en mægtig Vandflade med Sjællands lave Kyst bagved til højre, Kjøgebugt forude og til venstre stadig det blaa Sund med de mange Sejlere.

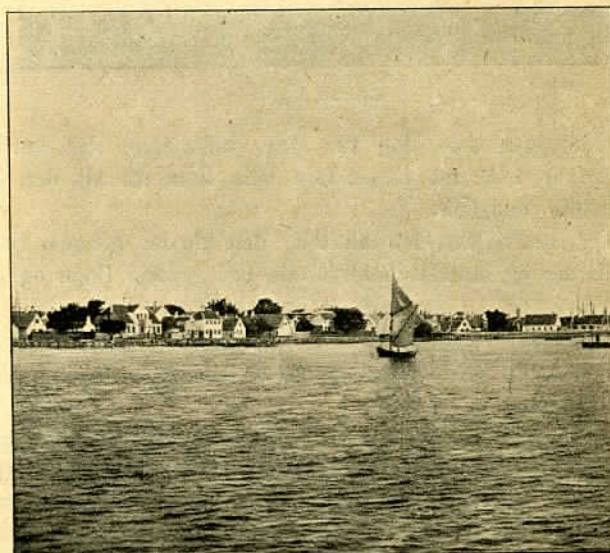
Det var friskt og kvægende at gaa der langs den brede Strand og genkende alle de underligt blege Blomster, der altid gror ved Vandet, den hvide Strandmalurt, der ligner et Genfærd, og de lyslilla Strandasters, der, naar de gaar i Frø, ligner Skum paa salt Vand.

Og Vejen løber og Solen bager; Vejene er lange paa den Ø Amager, de snor sig saa lunefulde og gemmer sig saa godt mellem Korn og Kløver, saa man slet ikke kan hitte Rede i dem.

Saa rejser der sig langt ude en smuk By, Kirken løfter sig mellem grønne Træer, en hel Lund synes det.

Det er Store Magleby, Hollænderbyen, Amagers Hjærte, dér er alle Lindetræer under Saksen for at danne en klippet Vagt om de velhavende Gaarde; dér er Markerne som intet andet Sted delte i farvede Felter, røde og grønne, blaalige og gullige, alt efter som hvilken Kaal- eller Roeart, der gror i dem, — og dér, — — ja dér kommer saamen en smuk, statelig Bondekone i sin klædelige Nationaldragt hen ad Vejen, og paa Armen har hun en ganske lille Udgave af sig selv i akkurat samme Dragt, og lige ud for den vejfarende sætter hun den lille ned, og han forbauses næsten ved at se den lille Dukke løbe hen ad Vejen som et ganske almindeligt Barn.

Saa begynder Mennesket, der vilde være ene, at se paa

Dragør, set fra Søen.

sit Ur; det er langt over Middag og Høstdagen begynder at hælde, og selv om man nok af og til gider være fri for Mennesker, saa stiller man sig dog altid ret venlig overfor Spørgsmaalet „Mad“.

Han sér fremad, hvor Vejen drejer ud mod Vandet igen. Han vil holde ud, til han naar den By, hvis Kirkespir

lyser i det Fjerne med alt det blaa Vand lige bag sig, og han skridter ud, det bedste han har lært.

Saa staar han endelig ved Maalet, og hans Sjæl fryder sig, — for er det ikke, som havde denne lille By med alle sine røde Tage, det ene paa tværs af det andet, ligget her i Aarhundreder og ventet, netop paa saadan en ensom Sjæl, der var led og ked af alt det, som er.

Den By Dragør er som ingen anden By i Verden, den har just alle de klare og stærke Farver, som vi malede med i vor Barndoms Billedbøger: Havet er blaat og Tagene røde, Træerne er grønne og Gæssene hvide, — — ja Gæssene! — som Fasanerne har Kongelunden, saaledes har Gæssene Dragør.

Paa det store grønsværklædte Torv, der af det, vi forstaar ved Torv, kun har Udstrækningen — ligger de i store hvide Flokke.

Ved Gadekæret drøfter de højlydt Byens Bedste eller de københavnske Landliggere, og ved Bordene uden for „Hotellet“, dér hvor den Ensomme har slaaet sig ned med den lille maleriske Havn ud for sig, hvor ogsaa Baadene er grønne og blaa og Sejlene gule og røde, — ja der gaar Gæssene omkring, selvbevidste som ingen andre i den gode By Dragør.

Ethvert andet Sted i Danmark er det Graaspurvene, der er Tiggere ved et Maaltid i fri Luft, her er det Gæssene; dog de tigger ikke, de fodres.

Tre af de største Gæs staar om Bordet, hvor den Ensomme spiser sin Bøf med Spejlæg, og den ene lægger Hovedet paa Bordet, for end ydermere at præcisere, at de venter noget. Een faar det Brød, den ønsker, og de andre hvæser af gul Misundelse.

Den Ensomme faar nok at gøre med det Selskab, og imidlertid begynder han at tænke over, at det kunde dog være ganske rart at faa en Vogn til at køre hjem paa, — Ensomhedstrangen er ligesom ved at gaa lidt af ham, det er saa sin egen Sag at støve Amager igennem paa en solbagende Høstdag, hvor alt tier om En.

Men Opvarteren kan ikke hjælpe ham: „ja, var det Søndag, saa er her Vogn hvert Øjeblik, men den sidste gik just fra Torvet for lidt siden.“

Der farer et flygtigt Ønske om, at det var Søndag med Vogne, selv om disse Vogne var besatte med Mennesker, gennem den Menneskehadendes Hjerne, saa satte han sig overlegent, han er et Menneske, der holder ud til Enden. Han vælger i den maaneklare Aften Strandvejen ind til Kastrup, den skønneste Strandvej, der har alle de Fordele, vor „rigtige“ Strandvej er bleven af med: Friskheden, Ensomheden og den vide Udsigt. Men da det Menneske, der vilde være ene, naar Sporvogsstationen efter den lange Vej fra Kastrup Strand ind til Sporvogsremisen, kaster han sig med et træt Suk i et Hjørne af Vognen. Men Sukket er tillige tilfreds. Han har vandret omtrent 3 Mil paa sin Fod, men han har saa at sige kortlagt den Ø Amager. Han ved, hvor ejendommeligt smuk den er, og det er der faa andre Københavnerne der ved, men han er træt i sine Ben, saa han næppe ved, hvordan han skal faa sig ud af Sporvognen, og — hvorfor nægte det — træt af at være ene med sig selv. — — Og da derfor Vognen holder ved Raadhuspladsen, skynder den menneskefejdske Københavner sig med ilsomme Fjed over imod den mest oplyste af alle Vesterbros Kaféer.

